

תאוסטורנטים הימני, קסטל. הוא רכש תואר ראשון במסלול דירחוגי בכלכלה וביח"ס בבינלאומיים, ולאחריו — תואר שני במינהל-עסקים, כשהוא מתמחה בנושא מימון.

אחרי התואר השני החליט ללמוד להשכיח לתו הכללית היסטוריה ופילוסופיה.

גם מהמסלול הפוליטי של סלאווין לא נעדרו משברים. בגיל 25 כיהן כסגן-יושב ראש הסתדרות הסטודנטים מטעם קסטל. הוא היה אמור להיות היושב-ראש הבא, אבל בעיקבות הסכמי קמפדייוויד קטע את הקארירה שלו ופרש זמנית מהפעילות הפוליטית.

הוא התאכזב קשות ממנחם בגין, שקודם לכן העריך אותו מאוד. עד היום הוא מתנגד להסכמי קמפדייוויד, וזו הסיבה המרכזית שהובילה אותו אחר-כך למחנה שמיר-ארנס, כשהוא זוכר להיות לטובה את התנגדותם לקמפדייוויד, המהווה עבורו את אבן-הבוחן לגישה לאומית אמיתית.

את הוויתור על סיני, שהוא לדעתו חלק מארץ-ישראל, הוא מגדיר: "סדר בקיר הברזל" (הכוונה למאמרו המפורסם של זאב ו'בוטינסקי, "קיר הברזל").

הסכמי קמפדייוויד לא איפשרו לו להודיע הודעה עם המערכת, והוא פינה את מקומו לטובת סטודנט אחר, שהתנגד להסכמי קמפדייוויד: צחי הנגבי הפך היושב-ראש הבא של הסתדרות הסטודנטים.

"צחי התנגד כמוני להסכמי קמפדייוויד, אבל בחר בדרך-פעולה הפוכה. הוא הפך את ענייני התנגדותו לקמפדייוויד למנוף לפעילות. אני פרשתי, כי לא רציתי להיות מעורב. לא יכולתי להודיע עם המערכת."

ב-1981 חזר סלאווין לפוליטיקה, יותר מהצד המיקצועי. אחרי שרכש תואר מ"א במינהל-עסקים, התחיל לעבוד עם שר האנרגיה היוני, יצחק ברמן, כעוזר כלכלי. את ברמן ליווה עד להתפטרותו מהממשלה בסוף 1982, בעיקבות טבח צברה ושאתילה.

אחרי התפטרות ברמן נסע סלאווין לשלוח שם חודשים לג'ונגלים של דרום-אמריקה. עם שובו משם עבד תקופה קצרה כיועץ הכלכלי של השר יצחק מודעי, ואחר-כך כמנהל-הכספים בחברת דשט (דיילות שרותי-תעופה). באותה התקופה גם הצטרף למחנהו של השר משה ארנס, ושימש בהתנדבות כיועץ.

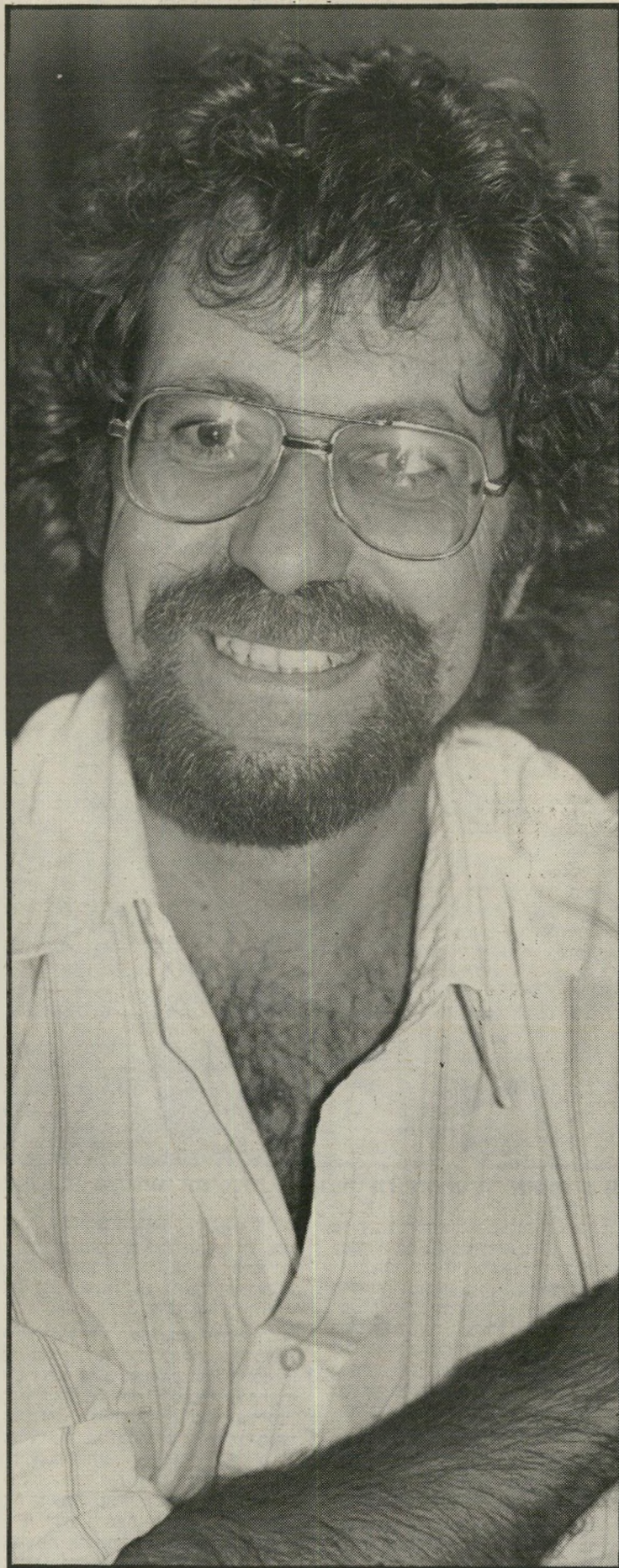
מאז ההתמודדות שמיר-לוי, ב-1983, בעיקבות פרישת מנחם בגין, הוא נמצא במחנה שמיר-ארנס.

הצעד הפוליטי המשמעותי שלו בא בסוף 1986, אחרי הרוטציה, כשהתמנה לעוזרו הכלכלי של ראש-הממשלה שמיר. הוא הצליח לזכות באמונו של שמיר וליווה אותו בשנה שעברה לעצרות הפוליטיות של הליכוד.

העבר החרדי של סלאווין, והכרתו המעמיקה את העולם החרדי על פלגיו וסיכסוכיו השונים והרבים, הפכו אותו לאדם הנכון במקום הנכון בעת המגעים עם המיפלגות החרדיות אחרי הבחירות האחרונות לכנסת. בשני הנושאים המרכזיים שעליהם נוהל המשאומתן עם החרדים — כספים וחוקים דתיים — שלט סלאווין, והגיע למעורבות עמוקה בניהול המשאומתן.

במהלך הריונים איבד סלאווין את קולו. הקול הצרוד והלוחש הוא סימן-ההיכר שלו מאז. גם ניתוח שעבר לפני חודשים לא עזר לו.

השבוע שיבץ שמיר צעיר נוסף מנאמניו בעמדת-מפתח. סלאווין הוזכר במצודת-חזאב כאחד המועמדים הצעירים, בעלי הסיכויים להיכנס לכנסת הבאה מטעם הליכוד. עם "בוס" כזה, הדואג לו, ומישרד הטומן בחובו כוח פוליטי רב, אכן השתפרו סיכוייו ללא-הכר. אם יצליח, תרוויח הפוליטיקה הישראליה פוליטיקאי מזן שונה, וגם בעל הופעה חיצונית יוצאת-דופן: "ההיפי עם הכיפה הקטנה", כמו שמכנים אותו במצודה.

ציון נבויה, העולם הזה

את תחף רשמית בממשלה. בפועל ניהלו את המישרד אנשי-האגודה.

בניתיים הודיע המערך כי הוא מתנגד ל"סיפוח" התיק עלידי הליכוד, בניגוד לחלוקה הפריטית של מישרד-הממשלה בין שני הגושים. הוא תומך בהפקרת הרב אריה דרעי גם על תיק זה. זוהי עמדה מובנת בימים של גישושים קואליציוניים להקמת ממשלה צרה בראשות המערך. בליכוד החליטו ש"שלא להחריף את היחסים עם ש"ס או אגודת-ישראל. עד שיחליטו באגודת-ישראל לגבי שאלת ההשתתפות בקואליציה, יישאר התיק אצל שמיר. מרזני מילוא, המכהן גם כמקשר בין ראש-הממשלה לכנסת, ביקש שמיר לענות על שאלות ככנסת שבתחום טיפול המישרד, וכן לשבת בוועדות-השרים השונות כנציג מישרד-העבודה.

אחרי החגים תתכנס מועצת-גדולי-התורה כדי להחליט לאן פניה של האגודה. לפניה יעמדו שלוש אפשרויות:

- מינוי שר מטעמה למישרד. אפשרות זו נראית קלושה, שכן מבחינת אגודת-ישראל זאת חציית הרוביקון בדרך לקבלת אחריות קולקטיבית למעשי הממשלה הציננית.
- החלטה למנות סגן-שר מטעמה, במקור מו של הרב זאב פלדמן. זוהי האפשרות הנדרשת אית כרגע כבעלת הסבירות הגבוהה ביותר.
- החלטה על פרישה מוחלטת מהקריאה הציננית. קשה להניח שאגודת-האגודה יקבלו החלטה כזו לפני שובו של ראש הממשלה מושינגטון בנובמבר. להחלטת הפרישה קשר הדוק עם ההתפתחויות המדיניות, שכן משבר קואליציוני יעלה את מחיר האגודה בשוק הפוליטי.

בניתיים, מכל מקום, יש למישרד מנכ"ל חדש (תחת הכותרת של "מנכ"ל בפועל"). קבלת מנכ"ל המישרד עשויה להזניק את הקאריירה הפוליטית של סלאבין לגנאים חדשים, בדרך למקום המיוחל בבית-המחור קקים.

סלאווין (35), הוא עוף מוזר בביצה הפר ליטית המקומית.

יש לו סיפור חיים מעניין בתוספת תכונות כגון רצינות, שיקול-דעת והשכלה רחבה, שאינן להיט בשוק הפוליטי הישראלי.

סלאווין נולד למישפחה מחסידי חב"ד, בעלת חמישה ילדים, שהתגוררה בשכונת חב"ד בלוד. הוא למד בחרד, בישיבה קטנה וגבוהה ונחשב כעילוי תורני, תלמיד חכם שמוריו, מישפחתו וסביבתו ייעדו לו גדולות בעולם התורני.

הוא למד תורה וגמרא, ולמד הרבה, גם אחרי שעות-הלימוד הרבות של הישיבה. יותר מ-12 שעות ביום.

בגיל 13-14 חש ברצונו עז ללמוד לימודים כלליים. מתמטיקה, פיסיקה, היסטוריה וספרות לא נלמדו כלל בישיבה החרדית וסלאבין, ויוון, שלא ידע מה זה פלוס ומה זה מינוס, רצה לדעת מה קורה בעולם.

בגיל 17 הוא החליט לעזוב את הישיבה, ותוך סיכסוך עז עם המישפחה והסביבה הלך לבית-הספר האקסטרני מיושב. איכשהו הוא הספיק, בשנה אחת, לסיים את כל בחינות הבגרות, מלבד אנגלית, ובצינונים לאירעיים ככלל. הוא נפגש עם אוכלוסיה אחרת לגמרי, וראה רברים שלא שמע עליהם מעולם. הוא עבר שינוי רדיקלי ומהיר מאוד בלבוש, בתספורת ובדרך-החשיבה. היום מעטרת את ראשו, עמוס התלתלים כמעט עד לצוואר, כיפה סרוגה קטנה. באותה תקופה, בגיל 17, הוא גם גיבש את תפיסת-עולמו הפוליטית, המלווה אותו עד היום: ניציות מובהקת בתי-חום המדיני, המלווה בליברליזם בנושאי כלי-כלה, חברה, דתיזמינה.

אחרי מישלב התגייס סלאווין לצה"ל והלך לגולני. בעיקבות פגיעה ברגל באי-מזון, המשך את שרותו הצבאי כממריך לידיעת-הארץ. במילואים הוא משרת בתותחנים. כשהיה בצבא, שנה וחצי אחרי שעשה את

הפוליטיקאי. אחרי הצבא התחיל סלאווין את לימודיו באוניברסיטה העברית בירושלים, שם גם התחיל בקאריירה הפוליטית שלו במיסגרת

התפנית החדה בחייו, חזרו שמואל ומישפחתו זה לזה. האכזבה הגדולה של המישפחה החרדית, שציפתה שהבן, "העילוי", יהיה לראש-ישיבה, התחלפה בקשרים הדוקים עם הבן